

hvor der er Tale om disse Forseelser og blandt andet ogsaa om det, at man løber bort fra anvist Arbejde eller Opholdssted, det, som jeg har kaldt at løbe bort uden Tilladelse: „Bortgang uden Tilladelse fra den Arbejds- eller Forsørgelsesanstalt, hvor vedkommende er anbragt“. Man har ikke nødvendig at være ængstelig for, at man ikke kan straffe vedkommende tilstrækkeligt. Man har Tilladelse til at anvende Straf af indtil 6 Maaneders Tvangsarbejde eller den Portion af Vand og Brød, som svarer dertil, hvilket ogsaa er Maksimum for Løsgængeristraffen. Altsaa, selv om man maatte være nok saa idesjættet og stræng mod Løsgængerne, er der Mulighed for at give dem ligesaa meget, og jeg tror, at ved at gaa til Domstolene bliver Forfællen kun den, at man sparer et halvt Mars Baretægtsarrest. Jeg siger for Resten i Parentes, at det har undret mig, at der ikke fra nogen Side er fremkommet Betænelighed ved at give Fattigbestyrelsen med Politimesteren Myndighed til at idømme Straffe, saa betydelige som 6 Maaneders Tvangsarbejde eller 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Jeg tilstaar, at jeg for mit Vedkommende har nogen Tvivl, om man ikke derved indrømmer disse Bestyrelser en noget for vidtgaaende Straffemyndighed, men jeg har ikke stillet noget Forslag. Naar ingen andre dele denne min Betænelighed, maa jeg vel have Ret; men det forekommer mig mærkeligt, at man ikke har nogen Betænelighed i saa Henseende ved det første Stykke i § 40, naar man dog har haft Opmærksomheden henvendt paa andet Stykke og der søgt at indskrænke Straffemyndigheden. Jeg tror, der var ligesaa god Grund til at gøre det i det første Stykke som i det andet. Jeg tror, jeg tør sige, at i det væsentligste af, hvad jeg her har udtalt om Opfattelsen af det uægte og juridisk dannede Begreb Løsgænger og om det urimelige i den Forsølgningssmaade, som nu finder Sted, staar jeg ikke alene. Jeg er temmelig overbevist om, at de Folk, som have dermed at gøre — jeg mener navnlig Domstolene, i alt Fald de højere, for ikke at sige højeste — i det væsentligste ville være enige med mig paa dette Punkt. Jeg tror derfor, at man uden Betænelighed vil kunne gaa den af mig antydede Vej. — Naar jeg nu altsaa henstiller dette til Forsamlingens Afgørelse, eventuelt efter nærmere Overvejelse af Udvalget, maa jeg maaffe benytte Lejligheden til at sige et Par Ord om et Forslag, som er stillet til § 32 af et Flertal i Udvalget, og som har et vist Slægtskab med mit. Jeg vil indskrænke Begrebet Løsgænger — der

er et Flertal i Udvalget, som har villet indskrænke Begrebet Betleri. Hvad dette Punkt angaar — det har Nr. 21 paa Endringsforslagslisten — vil jeg sige, at jeg er ganske enig med Forslagsstillerne deri, at det Forhold, de omtale, bør i Reglen ikke forfølges og straffes som Betleri; men Spørgsmaalet er, om der er nogen Nødvendighed for at søge det til i Loven, og Spørgsmaalet er, om det er praktisk og hensigtsmæssigt at gøre det. Der nærer jeg nogen Tvivl. Naar man vil have at vide, hvad der skal forstås juridisk ved Betleri, skal man gaa tilbage til en gammel Plan for Fattigvæsenet i Kjøbenhavn af 1ste Juli 1799, § 126, som siger: „For Betlere skal anses alle de, som paa Gader eller andre offentlige Pladser eller for Døre eller i Huse, ved Ord eller Gebærder bede om Almisse eller modtage samme, saa og alle de, som paa forberedte Steder synge eller spille eller paa anden Maade lade sig se eller høre, for at tilvende sig saadan Gave, eller som samme Steds fremvise Kræft, Brød eller anden virkelig eller forstilt Legemsbræt“. Dette Begreb om Betleri er meget vidtgaaende. Man medtager ikke blot dem, der bede om, men ogsaa dem, der modtage Almisse, og det er forlængst afgjort, at man der ikke alene tænker paa Benge, men ogsaa paa alt andet, navnlig Fødevarer. Man maa ligesaa lidt betale om Fødevarer som om Benge. Smidlertid, trods dette tør jeg dog sige, at i det virkelige Liv anvendes denne Bestemmelse med en vis Forstandighed. Det falder aldrig nogen Domstol, antager jeg, ind at ville straffe som Betleri alt, hvad der efter denne Paragrafs Ord kunde henføres derunder. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man i alt Fald i Reglen ikke vil anse det for Betleri, at nogen modtager en Gave, naar det bliver sagt, at han ikke har anmodet om den. Man kan naturligvis anmode om den ikke blot i udtrykkelige Ord, men i „Gebærder, Lader og Miner“; men naar vedkommende modtager en Gave, uden selv at have anmodet derom, tror jeg ikke, nogen vil finde paa at anvende Ordet Betleri. Jeg er noget bange for, naar man nu rører ved Begrebet Betleri og gør en Tilføjeelse, hvorved det siges, at noget skal ikke anses for Betleri, at dette saa skal give Anledning til, at man siger, saa skal alt andet betragtes som Betleri. Jeg tror, man derigennem rækker, at man for Fremtiden henregner noget til Betleri, som nu i Praxis ikke henregnes dertil, og som Forslagsstillerne ikke ville have henregnet til Betleri. Derom er jeg overbevist. Endringsforslaget siger, at det skal ikke betragtes som Betleri;